SEVGİLİ DAYIM

Yazan: İdris Sayar - 30 Ocak 2009

2008 senesinin son günlerine yaklaşıyorduk.Aralık ayının 27'siydi. Pazar günü akşamdı. Telefon, acı bir haber verecekmiş gibi feryat figan çalıyordu. Ne yazık ki "acı haber tez duyulur" du. Sevgili Ayhan Demir dayımı kaybettiğimizi söylüyordu, telefondaki ses. Saat 18 civarı, soğuk bir kış gecesine hazırlanırken, yıkıldım. Hemen hatıralara gittim. Bir şerit gibi gözümün önünden geçiverdi, dayımın hayali. Yasin'i, Yasemin'i düşündüm hemen. Dayımın yetiştirdiği iki fidandı onlar. Onlara hiç kıyamazdı, sevgili dayım. Gözü gibi bakmış, vatana, millete, devlete, insanlığa hizmet etsinler,faydal olsunlar diye, en güzel şekilde okutmuştu, onları. Birini Emniyet Görevlisi olarak, birini de hekim olarak ülkesinin hizmetine sunmuştu. Allah'ım ne büyük bir onur ve gurur vesilesiydi, bu. Böyle bir dayıya sahip olmaktan da ben gururluydum.

Amasya'daki hastane günlerinde, dayımla tarifsiz bir muhabbetimiz oldu. Sağlıklı günlerinde yapmadığımız/yapamadığımız güzellikleri yaşadık. Belki de 20 senelik bir boşluğu doldururcasına yakınlaşmıştık, birbirimize. Hem de aracısız ve su katılmamış bir samimiyetle. Yasin'in yerine de öpüp kokladım,dayıcığımı.Çünkü Yasin, çok çok uzaklardaydı. Okyanuslar ötesinde, Haiti'deydi. Ülkesini, milletini orada temsil etmenin ağır sorumluluğunu taşıyordu. Dayımın hasta yatağında hüzünlü bakışlarından Yasin'e olan özlemini anlamak hiç de zor değildi. Yapılacak bir şey de yoktu, zaten. Dayım Yasin'i, Yasin ise hasretlerin en büyüğü ile babasını ve ailesini özlüyordu.

Yasin, babasına çok düşkündü ama bir türlü ifade edemiyordu, kendisini. Zaten baba-oğul ilişkileri hep böyledir ya. Babalar, hep derinden ve içten içe sever de sevdiğini söyleyemez. Oğullarda öyle değil mi? Ama dayım herkese Yasin'den sitayişle bahseder onu yere ğöğe konduramazdı. Dayımla her karşıaşmamızda ana konumuz ve hatta tek konumuz tartışmasız Yasin'imizdi.

Hastalığının verdiği duygusallıkta eklenince dayım rahmetli annesini ve Yasin'i çok özlediğini gözleri yaşararak mırıldanıyordu.İlk geldiği günlere nazaran bir hayli iyileşti. Morali düzeldi. Galiba iyileşeceğine inanıyordu, artık. Şakalar bile yapmaya başlamıştı.

İyileşeciğini, daha çok güzel günler yaşayacağını söylüyordum. Öyle hemen pes etmek yok diyordum. O, bana ben de ona benziyordum doğal olarak. İnatçı ve dirençli biriydi. Hemencecik yıkılmazdı, yıkılmamalıydı da… Sevgili S. Günaydın, "Ayhan Ağabeyi çok severdim. Bir gün kendisine dedim ki :-Yahu Ayhan abi, seni bir

arkadaşıma o kadar çok benzetiyorum ki ancak bu kadar olur. Oturman, kalkman ,tavırların, kızıp-sinirlenmen hasılı herşeyin. İnsan insana bu kadar benzer mi? Ayhan abi "kime benzetiyorsun, söyle hele…" dediğinde, bizim İdris'e" deyiverdim."Sen bilmiyor musun, ben onun dayısıyım. "Evet, o benim dayımdı. Hatta ruh ikizimdi.

Okyanuslar ötesinden bir kuş misali uçup gelmişti, Yasin. Sevgili dayıma Allah o fırsatı vermişti. Dünya gözüyle oğlunu görebilmiş, saatlerce hasret gidermişlerdi. Adeta Yasin'i beklemişti, Hakk'a yürümek, emanetini teslim edebilmek için.

"Bütün nefisler (canlar), ölümü tadacaktır" ilahi emrine boynumuz kıldan incedir. Ama kimse, ölümü sevdiğine yakıştıramıyor işte. Her ölüm erken, her ayrılık hüzünlüdür.

Ne yaptın be dayı. Sen, inatçıydın hani, benim gibi… Dirençliydin hani… Çocuklarını, torunlarını, sevdiklerini yarı yolda bırakıp gitmek var mıydı, öyle ?

Yıktın bizi be dayı, yaktın bizi be dayı.

Ruhun şad, mekanın cennet olsun, sevgili dayıcığım.

Yorum Ekle

İdris Sayar